

котів стали умовно-патогенні і патогенні мікроорганізми. Зокрема виділені та ідентифіковані такі види бактерій: *Enterobacter aerogenes* (коти - 6, собаки - 4), *Enterococcus faecalis* (коти - 5), *Micrococcus luteus* (коти - 2), *E. coli* (всього випадків 26 (коти 13, собаки 13), *Staphylococcus haemolyticus* (кіт 1), *Staphylococcus felis* (кіт - 2), *Staph. aureus* (собаки - 2), *Proteus mirabilis* (собаки 2). Мікроскопічна та бактеріологічна ідентифікація бактерій підтверджує діагноз.

Висновки.

1. Бактеріальний цистит частіше реєструється в холодний період року, а саме в останній місяць осені-зима-початок весни.

2. До циститу схильні собаки будь-якого віку та статі, але більш уразливі виявилися самки, дрібні породи собак, безшерстні та коротколапі, є більш схильними до циститу - 65% від загальної кількості.

3. Основними збудниками бактеріального циститу у собак і котів були умовно-патогенні і патогенні мікроорганізми: *Enterobacter aerogenes* (коти - 6, собаки - 4), *Enterococcus faecalis* (коти - 5), *Micrococcus luteus* (коти - 2), *E. coli* (всього випадків 26 (коти 13, собаки 13), *Staphylococcus haemolyticus* (кіт 1), *Staph.felis* (кіт - 2), *Staph. aureus* (собаки - 2), *Proteus mirabilis* (собаки 2).

УДК 619:618:636.7:612:621.5

ОПЕРАТИВНІ ДОСТУПИ ЗА КЕСАРЕВОГО РОЗТИНУ У СУК

*Калько І.В., магістрант; Білий Д.Д., д. вет. н., професор
Дніпровський державний аграрно-економічний університет, м. Дніпро, Україна*

Вступ. Кесарів розтин являє собою одну із найбільш поширених оперативних втручань у дрібних домашніх тварин. Техніка її проведення загальноприйнята, проте дискусійним, насамперед для сук, залишається питання оперативного доступу та вибір шовного матеріалу для накладання на тканини черевної стінки. Розробка удосконаленого хірургічного обладнання та збільшення пропозицій щодо сучасного шовного матеріалу зумовлюють необхідність обґрунтування оптимальної оперативної техніки проведення кесаревого розтину у сук.

Мета: провести порівняльну оцінку медіанного і паракостального оперативних доступів та різного шовного матеріалу за кесаревого розтину у сук.

Матеріал і методи: дослідження проводили в умовах державної лікарні ветеринарної медицини Соборного та Шевченківського районів міста Дніпро. Було сформовано дві групи тварин по 21 сук у кожній. В обох із них проводили клінічну апробацію різного шовного матеріалу (кетгут+шовк (n=7); мефіл (n=7); десмосин (n=7)) за медіанного або паракостального оперативного доступу.

Результати. Моніторинг порід, у яких найбільш часто проводять кесарів розтин, свідчить про те, що патологічні пологи реєструвались у сук померанського шпиця в 83,8 % випадків, чихуахуа – 66,7 %, той-тер'єрів – 55,6 %, йоркширських тер'єрів і ши-тцу – 47,6 та 46,7 % випадків, відповідно. Дана інформація підтверджується статистичними даними, згідно яких більш ніж у половині випадків (54,5 %) кесарів розтин проводиться у собак дрібних порід. Головною причиною є порушення динаміки пологової діяльності (функціональні розлади) – 39,6 % випадків.

Паракостальний доступ, порівняно із медіанним, збільшував частку пацієнтів із загоєнням операційної рани за первинним натягом у випадку застосування кетгуту і шовку в 1,7 раза, мефілу або десмосину – в 1,5 раза.

Порівняно із паракостальним доступом, за медіанного розрізу встановлену більший ризик розвитку післяопераційних ускладнень у випадку застосування аналогічного шовного матеріалу. Зокрема, за використання для з'єднання тканин кетгуту та шовку на тлі однакової частоти появи лігатурних нориць, неспроможність швів діагностували частіше в два рази, нагноєнні швів – у три рази.

На відміну від мефілу та десмосину шовк із шкіри підлягає видаленню. Крім того, важливим аспектом є більша механічна міцність мефілу і десмосину, порівняно із шовком, що зменшує ризик неспроможності швів, насамперед за медіанного доступу.

Медіанний доступ має перевагу, порівняно із паракостальним, тільки відносно технічної можливості виведення рогів матки за межі операційної рани.

Висновки. Отримані результати доводять переваги паракостального доступу, порівняно із медіанним, за кесаревого розтину у сук: мінімізація ризиків гнійного запалення операційної рани, післяопераційних гриж, маститів. Оптимальним вибором матеріалу для зазначеного хірургічного втручання є десмосин, застосування якого, порівняно із мефілом та комбінацією кетгут+шовк, характеризується найменшою ймовірністю розвитку лігатурних нориць, неспроможності швів, нагноєння швів та не потребує зняття. Тому кесарів розтин у сук доцільно проводити на боковій черевній стінці із використанням десмосину.

УДК 619:616.6:636.8

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕБІГУ ХРОНІЧНОЇ НИРКОВОЇ НЕДОСТАТНОСТІ У КОТІВ

*Голофієвська В.О., магістрантка; Сапронова В.О., к.вет.н., доцент
Дніпровський державний аграрно-економічний університет, м. Дніпро, Україна*

Вступ. Хронічна ниркова недостатність є широко розповсюдженою патологією у кішок як в Україні, так і в країнах ближнього і дальнього зарубіжжя. Дана патологія не тільки є однією із найбільш поширених, а й спричинює загибель кішок близько у 20-30 % випадків. Причому летальність від даної патології прогресивно підвищується із збільшенням віку, що пов'язано із запущеністю захворювання та відсутністю ефективних схем терапії.

Виявлення та лікування даної патології потребує значних діагностичних і терапевтичних зусиль. Незважаючи на досягнутий в цьому питанні прогрес, покращення старих методів суттєвим чином не сприяє покращенню ситуації. Тому актуальною є розробка нових сучасних схем лікування, тим паче, що на сьогоднішній момент наявна широка можливість вибору фармакологічних засобів для терапії хронічної ниркової недостатності

Мета: визначити поширеність, особливості клінічного перебігу та фактори ризику хронічної ниркової хвороби у кішок в умовах міста Дніпро.

Матеріал і методи. При дослідженні аналізували анамнестичні дані, в подальшому застосовували: клінічне дослідження тварин із визначенням вторинних ознак захворювання; візуальну діагностику (ультрасонографічну та рентгенологічну); лабораторну діагностику (загальноклінічне та біохімічне дослідження крові; клінічне дослідження сечі).

Результати. Клінічні ознаки за хронічної ниркової недостатності включають: пригнічення, зниження або зникнення апетиту, анемічність слизових оболонок, тьмяність шерстного покриву, специфічний аміачний запах із ротової порожнини, стоматит, втрату маси тіла.

Встановлено вікову та статеву сприйнятливості до захворювань нирок: мінімальна кількість випадків хвороб нирок зареєстрована у тварин до одного року (9 %) та старших 15 років (12 %). Але в першому випадку така ситуація зумовлена у більшості генетичними факторами, то в другому – зменшенням кількості поголів'я внаслідок природної загибелі.